

Arrest

nr. 136 425 van 16 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Fars van origine, afkomstig uit Teheran en beschikt u over het Iraans staatsburgerschap. U werkte als verzekeringsexpert voor het bedrijf ‘Iran Assistance’ dat instond voor de opvolging van buitenlanders die ziek werden in Iran. U was een aanhanger van Moussavi en na de bekendmaking van de resultaten van de presidentsverkiezingen van 2009, waarbij Ahmadinejad als winnaar werd uitgeroepen, nam u deel aan verschillende betogingen. In datzelfde jaar moest u werken op de feestdag ‘Ashura’. Op die dag vonden er manifestaties plaats in Teheran. U zat in

een ziekenwagen samen met een chauffeur, een arts en een verpleger omdat jullie een vrouw van het ziekenhuis naar de luchthaven moesten vervoeren. Op de terugweg besloten jullie om een omweg te nemen zodat jullie de betoging konden zien. Plots kwamen een aantal personen naar jullie toen en vroegen of jullie een jongeman, wiens been helemaal bebloed was, naar een ziekenhuis wilden brengen. De chauffeur weigerde aanvankelijk, maar nadat u aandrong en de arts had vastgesteld dat de toestand van de jongen ernstig was, ging hij toch akkoord. Iets verder werden jullie tegengehouden door gewapende ordehandhavers. Jullie werden uitgescholden en ze zeiden dat jullie niet het recht hadden om voortvluchtigen mee te nemen. Toen ze de jongeman uit de ziekenwagen wilden sleuren kwam u tussenbeide en u duwde één van de leden van de ordedienst. Omdat er heel veel omstaanders ter plaatse kwamen lieten ze jullie uiteindelijk verder rijden. De volgende dag op 7/10/1388 (28/12/2009) werd u gearresteerd op uw werkplaats. U weet niet waar u naartoe werd gebracht, u vermoedt naar de inlichtingendienst van de politie. Ook de andere inzittenden van de ziekenwagen werden meegenomen, maar zij werden twee dagen later zonder verdere gevolgen vrijgelaten omdat u alle verantwoordelijkheid op u had genomen. Op 10/10/1388 (31 december 2009) werd u, dankzij bemiddeling van een vriend van uw vader, vrijgelaten. U moest wel de eigendomsakte van uw woning als borg geven voor uw vrijlating en ze zeiden dat u op elk moment kon opgeroepen worden. Omdat uw werkgever ook tegen de regering was werd u niet ontslagen. Op 11/9/1389 (2 december 2010) ontving u een convocatie waarin u beschuldigd werd van de smokkel van handelsgoederen. U meent dat de autoriteiten een valse aanklacht hebben opgemaakt omdat ze niet willen dat het bekend zou raken dat ze opposanten veroordeelden. U liet de convocatie zien aan een advocaat die zei dat u de doodstraf riskeerde wegens smokkel. U vluchtte samen met uw echtgenote naar een jeugdvriend die u onderbracht in een woning in Shahriar (provincie Teheran). Na een week of tien dagen hoorde u dat de autoriteiten in uw woning waren binnengevallen en dat ze ook twee keer bij uw moeder waren geweest. Uw broer werd ook kort meegenomen voor ondervraging en hij meldde aan de autoriteiten dat jullie vertrokken waren. Na ongeveer veertig dagen, op 28/10/1389 (18 januari 2011), verliet u Iran en u reisde per vliegtuig met valse documenten naar België. Op 19 januari 2011 diende u in België een asielaanvraag in. Naast bovenvermelde problemen vreest u bij terugkeer veroordeeld te worden wegens illegaal vertrek uit Iran. U beschikt over een shenasnameh (geboorteboekje), een karte melli (nationale identiteitskaart), twee foto's waarop u te zien bent op uw werk, twee werkbades, loonfiches en twee convocaties dd. 10/9/1389 (1 december 2010) en 24/12/1389 (15 maart 2011) waarin u wordt opgeroepen door een dienst voor overheidssancties wegens smokkel van handelsgoederen en een CD-Rom waarop u te zien bent tijdens een medische interventie.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u onsamenhangende verklaringen aflegt over uw politiek profiel. Zo maakte u op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding van enige oppositieactiviteiten tegen het regime in uw hoofde. Toen u op het Commissariaat-generaal gevraagd werd of u ooit oppositieactiviteiten had uitgevoerd vermeldde u uw deelname aan betogingen evenmin (CGVS, p.5). Later tijdens het gehoor paste u uw verklaringen aan en stelde u dat u deelgenomen had aan verschillende betogingen naar aanleiding van de presidentsverkiezingen van 2009. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen antwoordde u dat het geen georganiseerde partij of beweging betrof maar gewoon iets dat aan het gebeuren was, dat het niet tegen de regering gericht was en dat gans Teheran er aanwezig was (CGVS, p. 10), terwijl het overduidelijk wel degelijk anti-regimeprotesten waren die bovendien hard werden neergeslagen (zie in het administratief dossier). Uw verklaringen houden dan ook geen steek. U voegde nog toe dat u de oorspronkelijke vraag op het Commissariaat-generaal niet begrepen had hetgeen evenmin als uitleg kan worden aanvaard. Toen u gevraagd werd naar oppositieactiviteiten gaf u inderdaad aan dat u deze vraag niet begreep. De vraag werd echter anders geformuleerd en opnieuw gesteld. Op deze tweede uitdrukkelijke vraag of u ooit politieke activiteiten had tegen het regime antwoordde u dat dit slechts één keer was voorgevallen en u verwees hierbij naar het incident waarbij u hulp bood aan een demonstrant en naar aanleiding waarvan u werd gearresteerd (CGVS, p. 5). Ook wanneer u vervolgens gevraagd wordt aan hoeveel manifestaties u hebt deelgenomen, kon u dit niet bij benadering zeggen. U stelt enkel dat het er in het begin vijf of zes waren en dat dit nadien minder en minder werd, maar u kon er geen aantal op plakken (CGVS, p.10).

Vervolgens dient gewezen te worden op een aantal ongerijmdheden en lacunes die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen ondermijnen. U verklaarde dat u gearresteerd werd en na drie dagen vrijgelaten nadat u de eigendomsakte van uw woning als borg had gegeven (CGVS, p. 5). U bleek echter helemaal niet op de hoogte te zijn van de procedure die in Iran gevolgd wordt bij de inbeslagname van een eigendomsakte. Gezien u beschikt over een masterdiploma in de verzekeringen kan worden verwacht dat u hier toch iets over zou kunnen vertellen (CGVS, p.3, 5

en 6). Toen u gevraagd werd naar de originele eigendomsakte beweerde u dat deze zich bevindt bij de inlichtingendienst van de politie (CGVS, p.6). Uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie blijkt echter dat in Iran de eigendomspapieren steeds worden teruggegeven nadat akte werd genomen van de inzage hiervan, in de registers van het kadaster. Dit kan zeer snel gaan en de eigendomspapieren worden dan meestal ook onmiddellijk teruggegeven. Voor de autoriteiten volstaat de inschrijving in de registers van het kadaster als bewijs van de borg. Bevreemdend is ook dat u pas elf maanden na uw vrijlating een oproepingsbrief kreeg en in tussentijd ongemoeid werd gelaten (CGVS, p. 8 en 11). Toen u gevraagd werd naar de actuele stand van zaken in het gerechtelijk dossier tegen u in Iran tastte u dan weer volledig in het duister. Toen u gevraagd werd of u ooit stappen ondernomen had om hier iets over te weten te komen antwoordde u dat men in Iran dergelijke informatie niet kan verkrijgen (CGVS, p. 13). Nochtans kon u na ontvangst van de eerste convocaties vragen aan een bevriende advocaat en hebt u nu nog steeds contact met uw moeder en uw zussen in Iran (CGVS, p.3, 8 en 13). Van iemand die zich aan een gerechtelijke procedure verwacht en daarom besluit te vluchten uit zijn land van herkomst mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij op zijn minst naar de stand van zaken informeert en meer kan vertellen dan louter het gegeven dat hij denkt dat hij in geval van terugkeer zal gearresteerd worden op de luchthaven en de doodstraf riskeert. U kon in dit verband trouwens niet zeggen welke gevallen van smokkel van handelsgoederen in Iran bestraft worden met de doodstraf. U wist enkel te vertellen dat drughandelaars de doodstraf krijgen maar voegde meteen toe dat u beschuldigd wordt van economische fraude en niet van drugssmokkel (CGVs, p.8, 11 en 14).

Verder wordt vastgesteld dat de inhoud van de twee door u neergelegde convocaties geenszins overeen stemt met uw verklaringen waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnd wordt. Beide convocaties zijn afkomstig van een dienst voor overheidssancties en vermelden het smokkelen van handelsgoederen als reden van de beschuldiging. Er staat ook op vermeld dat uw beroep zelfstandige was terwijl u volhoudt dat u steeds in loondienst werkte. U verklaarde dat u nooit als zelfstandige gewerkt heeft en nooit betrokken bent geweest bij smokkel (CGVS, p. 11 en 14). U beweerde dat de autoriteiten bewust een schijndossier opmaakten met de beschuldiging van smokkel en economische fraude om op die manier uw executie te legitimeren (CGVS, p. 11, 12 en 14). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt echter dat er reeds in de periode augustus/ september 2009 een reeks van massaprocessen plaatsvond waarbij personen die in verband gebracht werden met de demonstraties na de verkiezingen en de groene beweging berecht werden. Op 1 augustus 2009 zond de staatstelevisie live het eerste massaproces uit waarbij zo'n honderd beschuldigen terecht stonden. Aanklachten die bijvoorbeeld tegen deelnemers aan demonstraties werden geuit zijn onder andere vernieling van publieke goederen, samenzweren om misdaden te plegen tegen de interne of externe veiligheid van Iran, propaganda tegen het regime, belediging van de geestelijke leider of imam Khomeini, belediging van belangrijke personen binnen het regime, het veroorzaken van wanorde en verstoring van de vrede, vijandschap tegen God,.... Het is dan ook allerm minst aannemelijk dat de Iraanse autoriteiten u bijna een jaar na de feiten zouden beschuldigen van smokkel van handelswaar omdat ze willen geheimhouden dat ze opposanten veroordelen.

Tot slot voegde u toe dat u het land illegaal verliet en dat dit strafbaar is. Welke straf u daarvoor zou kunnen krijgen wist u echter niet. Uw echtgenote, die eveneens vervolging vreest wegens illegaal vertrek, was hier evenmin van op de hoogte (CGVS, p. 14 en CGVS echtgenote, p. 5). Uit de beschikbare informatie blijkt dat een persoon die Iran illegaal heeft verlaten een gevangenisstraf riskeert van één tot drie jaar of een kleine geldboete. De geraadpleegde bronnen zijn het er echter over eens dat in de praktijk de persoon enkel een boete krijgt voor illegaal vertrek. Als de persoon Iran illegaal heeft verlaten, maar voor zijn vertrek niet werd gezocht door de autoriteiten, dan krijgt hij enkel een boete. Indien de persoon werd gezocht door de autoriteiten zal hij enkel worden gestraft voor het begane misdrijf, maar niet voor het illegaal verlaten van het land. In uw geval werd echter geen geloof gehecht aan uw problemen met de autoriteiten.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw identiteitsgegevens en beroepsactiviteiten worden immers niet betwist. De twee convocaties werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste

verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van tweede verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Deze bevestigen enkel uw identiteitsgegevens en deze van uw zootje (in het verzoekschrift wordt erop gewezen dat het hier een dochtertje betreft), welke niet betwist worden. Medische problemen op zich ressorteren ten slotte niet onder de toepassings sfeer van de Vluchtelingenconventie of onder de bepalingen van de definitie subsidiaire bescherming.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de materiële motiveringsplicht en van het gelijkheidsbeginsel.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Waar verzoekende partijen zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroepen op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen een schending van het gelijkheidsbeginsel opwerpen zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissingen of de aanduiding hoe deze het voormeld beginsel zouden hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partijen geen enkele concrete aanwijzing geven van hoe de bestreden beslissingen voormeld beginsel zouden hebben geschonden, is dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. Verzoekende partijen geven de elementen van de definitie van vluchteling weer en zij bespreken deze vervolgens stelselmatig in hun verzoekschrift, om te besluiten dat aan al deze voorwaarden is voldaan. De Raad merkt op dat aan de eerste voorwaarde, met name dat verzoekende partijen zich buiten het land van herkomst dienen te bevinden, voldaan is. Dit element wordt niet betwist. De andere voorwaarden hangen samen met de geloofwaardigheid van het relaas. Volgens verzoekende partijen houdt verwerende partij in haar beslissingen ten onrechte voor dat zij onvoldoende elementen zouden hebben aangebracht die erop wijzen dat zij Iran hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat verwerende partij uitgaat van verkeerde veronderstellingen. De verschillende

motieven in de bestreden beslissingen, op basis waarvan verwerende partij heeft besloten dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht en die verzoekende partijen in hun verzoekschrift trachten te weerleggen, worden hieronder besproken.

2.2.5.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekende partij onsamenhangende verklaringen aflegt over haar politiek profiel, menen verzoekende partijen dat verwerende partij met haar opmerking dat eerste verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding van enige oppositieactiviteiten tegen het regime maakte en op het Commissariaat-generaal aanvankelijk evenmin haar deelname aan betogingen vermeldde toen haar gevraagd werd of zij ooit oppositieactiviteiten had uitgevoerd, terwijl zij later tijdens haar gehoor stelt dat zij deelgenomen had aan verschillende betogingen naar aanleiding van de presidentsverkiezingen van 2009, nogal kort door de bocht gaat. Verzoekende partijen menen dat er sprake is van interpretatieproblemen met de manier van vraagstelling en het begrijpen van de taal en wijzen erop dat er bij interviews waarbij gewerkt wordt met tolken vaak nuanceproblemen zijn in verband met de manier van vraagstelling of hoe een vraag wordt geïnterpreteerd. Vervolgens benadrukken verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij geen lid was van een politieke partij of oppositiepartij. Toen aan eerste verzoekende partij gevraagd werd of zij ooit oppositieactiviteiten had gehad, begreep zij in eerste instantie de vraag niet. Toen de vraag werd geherformuleerd, en gevraagd werd of zij politieke activiteiten tegen het regime heeft gehad, dacht eerste verzoekende partij dat er opnieuw gevraagd werd of zij lid is van een politieke partij en dat men oppositieactiviteiten in een politieke partij bedoelde. Verzoekende partijen wijzen er verder nog op dat tijdens de betogingen in 2009 iedereen op straat kwam zonder evenwel lid te zijn van een politieke partij. Waar verwerende partij stelt dat de verklaring van eerste verzoekende partij voor haar onsamenhangende verklaringen omtrent de vraag of zij ooit oppositieactiviteiten had uitgevoerd, namelijk de verklaring dat de betogingen naar aanleiding van de presidentsverkiezingen van 2009 geen georganiseerde partij of beweging betroffen, maar gewoon iets dat aan het gebeuren was, dat het niet tegen de regering gericht was en dat gans Teheran er aanwezig was, geen steek houdt daar uit het administratief dossier overduidelijk blijkt dat het wel degelijk antiregimeprotesten waren die bovendien hard werden neergeslagen, beamen verzoekende partijen dat de betogingen uiteraard in het algemeen tegen het regime gericht zijn. Echter beschouwt eerste verzoekende partij deze protesten niet als een georganiseerde oppositieactiviteit.

Daarnaast merkt tweede verzoekende partij in het verzoekschrift op dat zij na het overlopen van het administratief dossier en de bestreden beslissing – zij spreekt al vrij goed Nederlands – heeft vastgesteld dat de tolk steeds een verkorte versie heeft vertaald van hetgeen zij verteld heeft en dat er problemen waren zowel op het vlak van de vragen als op het vlak van de antwoorden.

2.2.5.2. Waar verzoekende partijen voorhouden dat de onsamenhangende verklaringen van eerste verzoekende partij het gevolg zijn van interpretatieproblemen met de manier van vraagstelling en het begrijpen van de taal, en in zoverre zij dit wijten aan de tijdens het gehoor aanwezige tolk, merkt de Raad op dat dit een loutere bewering betreft. Overigens bestaat, hoewel het gehoorverslag van de Commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoekster kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door haar werd gezegd. Het louter verwijten van vertaalproblemen door de tolk volstaat dus niet. In het verslag van het gehoor op het Commissariaat-generaal van 2 april 2014 werd duidelijk aangekruist dat betrokkene de aanwezige tolk begrijpt en betrokkene werd duidelijk gemaakt dat eventuele problemen dienaangaande moeten worden gemeld. Noch betrokkene, noch haar raadsman hebben tijdens het gehoor enige opmerking in die zin gemaakt. Dienvolgens is haar argument met betrekking tot de tolk niet van aard om de in de bestreden beslissingen aangehaalde onsamenhangende verklaringen in een ander daglicht te stellen.

Verder kan evenmin het betoog van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij de vraag verkeerd begrepen zou hebben, overtuigen. Nadat bleek dat eerste verzoekende partij de vraag “*Ooit oppositieactiviteiten gehad?*” niet begreep, werd de vraag geherformuleerd door de *protection officer* naar “*Politieke activiteiten tegen het regime?*”, waarop eerste verzoekende partij antwoordde “*Behalve wat me overkomen is niets anders*” (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 02/04/2014, p. 5). Dat zij zou hebben gedacht dat er opnieuw gevraagd werd of zij lid is van een politieke partij en dat men oppositieactiviteiten in een politieke partij bedoelde, kan, gelet op haar antwoord, niet overtuigen. Immers verwijst eerste verzoekende partij wel naar het incident waarbij zij hulp bood aan een demonstrant en naar aanleiding waarvan zij werd gearresteerd, hetgeen evenmin beschouwd kan worden als ‘oppositieactiviteiten in een politieke partij’. In dezelfde zin kan evenmin de uitleg worden aanvaard dat eerste verzoekende partij deze protesten niet als een georganiseerde oppositieactiviteit beschouwde als verklaring voor het niet vermelden van haar deelname aan

verschillende betogingen naar aanleiding van de presidentsverkiezingen van 2009. Gezien eerste verzoekende partij in haar antwoord wel verwijst naar het incident tijdens een betoging op de feestdag 'Ashura' waarbij zij hulp bood aan een demonstrant, wanneer haar gevraagd wordt of zij ooit politieke activiteiten tegen het regime heeft gehad, is het totaal onaannemelijk dat eerste verzoekende partij evenwel geen enkele melding maakt van haar eigen deelname aan verschillende betogingen naar aanleiding van de presidentsverkiezingen van 2009.

Daar waar tweede verzoekende partij beweert dat de tijdens haar gehoor aanwezige tolk steeds een verkorte versie heeft vertaald van hetgeen zij verteld heeft en dat er problemen waren zowel op het vlak van de vragen als op het vlak van de antwoorden, stelt de Raad vast dat dit wederom een loutere bewering betreft. De Raad herhaalt dat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid bestaat tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoekster kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door haar werd gezegd. Verzoekende partijen blijven hierin echter in gebreke. Voorts dient te worden opgemerkt dat in het verslag van het gehoor van tweede verzoekende partij op het Commissariaat-generaal van 2 april 2014 (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS K. S. d.d. 02/04/2014, p. 1) duidelijk werd aangekruist dat betrokkene de aanwezige tolk begrijpt en haar werd duidelijk gemaakt dat eventuele problemen dienaangaande moeten worden gemeld, wat noch betrokkene, noch haar raadsman heeft gedaan. Derhalve is het argument van tweede verzoekende partij met betrekking tot de tolk evenmin van aard om de in de bestreden beslissingen vastgestelde onsamenhangende verklaringen van eerste verzoekende partij omtrent haar politiek profiel in een ander daglicht te stellen.

2.2.6.1. Inzake de verschillende vastgestelde ongerijmdheden en lacunes die de geloofwaardigheid van de door verzoekende partijen aangehaalde problemen ondermijnen, maken verzoekende partijen volgende opmerkingen.

Betreffende de vaststelling dat eerste verzoekende partij helemaal niet op de hoogte bleek te zijn van de procedure die in Iran gevolgd wordt bij de inbeslagname van een eigendomsakte en bovendien beweert dat de originele eigendomsakte zich bevindt bij de inlichtingendienst van de politie, stellen verzoekende partijen dat de aanhouding van eerste verzoekende partij geen officiële aanhouding en vrijlating betrof. Bijgevolg was er dan ook geen rechtszaak. De vriend van de vader van eerste verzoekende partij heeft een bemiddelingspoging ondernomen en heeft de eigendomsakte als borg gegeven. Het is dan ook deze persoon die alles voor eerste verzoekende partij heeft geregeld, waardoor het niet onlogisch is dat eerste verzoekende partij niet op de hoogte is van de procedure die in Iran gevolgd wordt bij de inbeslagname van een eigendomsakte. Verder herhalen ze dat de bewuste eigendomsakte zich nog steeds bij de inlichtingendienst van de politie bevindt en voeren zij aan dat procedures in Iran niet worden gevolgd. Hun familieleden kunnen de eigendomsakte niet bemachtigen. Dit kan enkel door verzoekende partijen zelf.

Waar verwerende partij het bevreemdend acht dat eerste verzoekende partij pas elf maanden na haar vrijlating een oproepingsbrief kreeg en in tussentijd ongemoeid werd gelaten, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij niet kan verklaren waarom de ordediensten elf maanden hiervoor hebben gewacht. Evenwel staat vast dat eerste verzoekende partij werd opgeroepen per convocatiebrief voor vermeende misdrijven, dat men in Iran geen eerlijk proces krijgt en dat eerste verzoekende partij de doodstraf riskeert.

Wat betreft de vastgestelde onwetendheid in hoofde van eerste verzoekende partij omtrent de actuele stand van zaken in het gerechtelijk dossier tegen haar in Iran, onderstrepen verzoekende partijen dat het hier gaat om een valse beschuldiging/schijndossier. Het is dan ook niet mogelijk om hieromtrent inlichtingen te verkrijgen. De advocaat van eerste verzoekende partij in Iran heeft overigens enkel informatie gevraagd naar aanleiding van de eerste convocatie, maar volgt het dossier van eerste verzoekende partij niet verder op. Ten slotte werpen verzoekende partijen nog op dat het niet mogelijk is om vanuit het buitenland een advocaat en/of familie te contacteren omtrent hun problemen. Verzoekende partijen willen hun familie in Iran niet belasten, gezien het opvragen van dergelijke informatie een gevaar kan opleveren voor hun leven.

2.2.6.2. Vooreerst is de Raad van oordeel dat de loutere bewering van verzoekende partijen dat de objectieve informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd (administratief dossier, stuk 26, deel 1), niet van toepassing is op het geval van eerste verzoekende partij omdat haar zaak niet volgens de officiële procedure is verlopen, een niet overtuigend, niet door enige objectieve informatie onderbouwd argument betreft waarmee geen afbreuk kan worden gedaan aan het motief in kwestie. Verzoekende partij toont op generlei wijze, en dit gesteund op objectieve informatie, aan dat een procedure van borgstelling op basis

van het neerleggen van een eigendomsakte in Iran niet op correcte wijze zou verlopen en wat het eraan verbonden voordeel zou kunnen zijn om een dergelijke procedure op corrupte wijze te voeren. Wat betreft de vaststelling dat eerste verzoekende partij niet op de hoogte bleek te zijn van de procedure die in Iran gevolgd wordt bij de inbeslagname van een eigendomsakte, treedt de Raad de motivering in de bestreden beslissing bij dat van eerste verzoekende partij, die beschikt over een masterdiploma in de verzekeringen, verwacht kan worden dat zij hier toch *iets* over zou kunnen vertellen. Het louter gegeven dat het de vriend van haar vader was die haar vrijlating heeft geregeld door een borgstelling via de eigendomsakte doet aan deze motivering geen enkele afbreuk.

Verder spreekt het voor zich dat het louter bevestigen door verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij niet kan verklaren waarom zij pas elf maanden na haar vrijlating een oproepingsbrief kreeg en in tussentijd ongemoeid werd gelaten op generlei wijze van aard is dit erg bevreemdend gegeven, dat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen, te verklaren. Voor wat betreft de convocaties, verwijst de Raad naar de uiteenzetting in punt 2.2.7.2.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de onwetendheid in hoofde van eerste verzoekende partij omtrent de actuele stand van zaken in het gerechtelijk dossier tegen haar in Iran duidelijk het gevolg is van haar passiviteit hieromtrent. Immers blijkt uit haar verklaringen duidelijk dat zij zelfs niet de minste poging heeft ondernomen om zich hieromtrent te informeren en zij niet eens weet of er een officieel dossier tegen haar bestaat. Desbetreffend verliep haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 2 april 2014 immers als volgt:

“Dat dossier tegen u, geïnformeerd hoe het ermee zit?

Mijn dossier is bij de Ettela'at van Entezami, inlichtingendienst ze geven geen info, ze verzamelen informatie

Uw convocaties komen van een gans andere dienst, heeft advocaat daar ooit naar geïnformeerd?

Hij was van het bedrijf hij heeft me een beetje geholpen in Iran heeft niet elke persoon een eigen advocaat

Maar u had hulp van een advocaat, heeft u hem niet gevraagd om te informeren bij dienst die de convocaties stuurde om te horen wat dat was

Neen hij gaf me ook de raad, vrienden onder elkaar omdat ik hem goed kende, hij heeft niet officieel gezegd dat gaat je overkomen

Dus u hebt eigenlijk nooit stappen ondernomen om te horen hoe het zit met de zaak tegen u in Iran?

In Iran kan je zulke info niet verkrijgen . Er is een schijndossier volgens mij ik denk niet dat er een officieel dossier is” (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 02/04/2014, p. 13).

Nochtans kan van eerste verzoekende partij verwacht worden dat zij minstens zou proberen meer informatie te bekomen omtrent de actuele stand van zaken in het gerechtelijk dossier tegen haar in Iran, daar deze informatie eerste verzoekende partij zou hebben toegelaten haar situatie in te schatten. De vaststelling dat eerste verzoekende partij echter niet de minste poging hiertoe heeft ondernomen, wijst op een grove onverschilligheid en desinteresse die van aard is de ernst van haar ingeroepen vrees voor vervolging dermate te relativiseren dat ze verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas. Verzoekende partijen voeren geen enkel plausibel argument aan waarom zij niet aan de advocaat van eerste verzoekende partij, waarmee deze bevriend is en die haar al eerder had geholpen, hebben gevraagd om meer informatie proberen te bekomen omtrent de actuele stand van zaken in het gerechtelijk dossier tegen eerste verzoekende partij. De *post-factum* uitleg van verzoekende partijen dat zij geen advocaat en/of familie kunnen contacteren omtrent hun problemen, kan geenszins gevolgd worden, daar uit het verslag van het gehoor op het Commissariaat-generaal van 2 april 2014 duidelijk blijkt dat eerste verzoekende partij nog contact heeft met haar familie in Iran en dat zij na haar aankomst in België door haar familie op de hoogte werd gehouden van de problemen die zij nog hebben gekend na haar vertrek (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 02/04/2014, p. 3 en 12-13). Hieruit blijkt dat eerste verzoekende partij wel degelijk vanuit België haar familie kan contacteren omtrent haar problemen. De Raad ziet dan ook niet in waarom zij niet eveneens contact kan opnemen met de advocaat die zij kent, om eventueel via deze persoon meer informatie te bekomen. Daarnaast ziet de Raad evenmin in hoe het louter informeren omtrent de stand van zaken van een gerechtelijk dossier een gevaar zou opleveren voor haar familie. In ieder geval kan dit argument niet volstaan om te verklaren waarom verzoekende partijen niet getracht hebben meer informatie te bekomen omtrent de actuele stand van zaken in het gerechtelijk dossier tegen eerste verzoekende partij, gezien verzoekende partijen zich ook kunnen informeren via hun advocaat (of eventueel een andere advocaat) in Iran.

2.2.7.1. Aangaande de vaststelling door verwerende partij dat de inhoud van de twee neergelegde convocaties geenszins overeenstemt met de verklaringen van eerste verzoekende partij, benadrukt

eerste verzoekende partij in loondienst te werken en niet als zelfstandige. Om dit te staven werden de badge, het bedrijfskaartje en de loonfiches van eerste verzoekende partij neergelegd. Bij aanvullende nota d.d. 18 augustus 2014 worden desbetreffend door verzoekende partijen nog een origineel attest van tewerkstelling bij het bedrijf waarbij eerste verzoekende partij werkte, vergezeld van een beëdigde vertaling, en de enveloppe waarmee dit attest aan eerste verzoekende partij werd toegestuurd, neergelegd. Volgens verzoekende partijen bewijst dit stuk nogmaals dat eerste verzoekende partij in loondienst werkte en niet als zelfstandige.

Verder stellen verzoekende partijen ervan overtuigd te zijn dat eerste verzoekende partij valselijk beschuldigd zal worden voor het smokkelen van handelswaar. Een eerlijk proces is in Iran absoluut niet gegarandeerd. Uit tal van objectieve informatie blijkt dat Iran de doodstraf uitvoert voor de kleinste misdaden.

2.2.7.2. Met bovenstaand verweer weerleggen verzoekende partijen evenwel op geen enkele manier de uitgebreide motivering in de bestreden beslissingen waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van eerste verzoekende partij dat de autoriteiten bewust een schijndossier opmaakten met de beschuldiging van smokkel en economische fraude om op die manier haar executie te legitimeren. Verwerende partij acht het allerminst aannemelijk dat de Iraanse autoriteiten haar bijna een jaar na de feiten zouden beschuldigen van smokkel van handelswaar omdat ze willen geheimhouden dat ze opposanten veroordelen, daar uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat er reeds in de periode augustus/september 2009 een reeks van massaprocessen plaatsvond waarbij personen die in verband gebracht werden met de demonstraties na de verkiezingen en de groene beweging berecht werden, waarvan het eerste massaproces, waarbij zo'n honderd beschuldigten terecht stonden, op 1 augustus 2009 op de staatstelevisie live werd uitgezonden. Hierbij werden aanklachten tegen deelnemers aan demonstraties geuit als vernieling van publieke goederen, samenzweren om misdaden te plegen tegen de interne of externe veiligheid van Iran, propaganda tegen het regime, belediging van de geestelijke leider of imam Khomeini, belediging van belangrijke personen binnen het regime, het veroorzaken van wanorde en verstoring van de vrede, vijandschap tegen god, enzovoort. Het louter benadrukken van het feit dat zij wel degelijk in loondienst werkte en niet als zelfstandige, en het verwijzen naar de door haar aangebrachte stukken hieromtrent, doet geen enkele afbreuk aan het gegeven dat op de convocaties niettemin vermeld staat dat eerste verzoekende partij zelfstandige is. De om voormelde redenen volstreekte ongeloofwaardigheid van het in beschuldiging stellen van eerste verzoekende partij door de Iraanse autoriteiten wordt enkel versterkt door het bijbrengen van convocaties die niet aan de werkelijkheid beantwoorden.

Daar aan de bewering van eerste verzoekende partij dat de Iraanse autoriteiten een schijndossier opmaakten met de beschuldiging van smokkel en economische fraude om op die manier haar executie te legitimeren, geen enkel geloof kan worden gehecht, is de verwijzing van verzoekende partijen naar de rechtsgang in Iran en de stelling dat Iran de doodstraf uitvoert voor de kleinste misdaden, waaromtrent zij als bijlage bij haar verzoekschrift verschillende internationale rapporten en artikels voegt (bijlagen 4-12), niet dienstig.

2.2.8.1. Wat betreft de motivering in de bestreden beslissingen omtrent de door verzoekende partijen geuite vrees voor vervolging wegens illegaal vertrek, betogen verzoekende partijen dat de informatie waarop verwerende partij zich baseert geenszins rekening houdt met de dagdagelijkse praktijk in Iran. Bij terugkomst na een illegaal vertrek, blijft het zeker niet bij een boete. Verzoekende partijen zullen ondervraagd worden door veiligheidsdiensten en zullen worden aangehouden. Dergelijke ondervragingen zijn hard en gaan gepaard met folteringten opzichte van de gearresteerde personen. Dat verzoekende partijen slechts een boete zullen krijgen, betreft dan ook een loutere bewering door verwerende partij.

2.2.8.2. De Raad wijst verzoekende partijen er evenwel op dat uit wat voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen enkel geloof kan worden gehecht. Volgens de geraadpleegde bronnen in de "*Subject Related Briefing: Iran – Risico (gedwongen) terugkeer naar Iran*" van 20 maart 2013 (administratief dossier, stuk 26, deel 3), krijgt een persoon die Iran illegaal heeft verlaten, maar voor zijn vertrek niet werd gezocht door de autoriteiten, in de praktijk enkel een boete. De stelling van verwerende partij dat verzoekende partijen enkel het risico lopen op een boete, gelet op de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas, betreft dan ook geenszins een blote bewering, maar wordt gestaafd door de informatie in het administratief dossier. Verzoekende partijen ondernemen geen enkele poging om deze informatie met andersluidende informatie te weerleggen en tonen dan ook niet aan dat zij bij terugkeer naar Iran zullen worden ondervraagd, gemarteld en gearresteerd door de Iraanse veiligheidsdiensten omwille van hun illegaal vertrek uit Iran.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. Waar verzoekende partijen menen dat de weigeringsbeslissingen geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT